

- a) pojęcie „towarów gotowych” w rozumieniu uwagi 7 do sekcji XI („Materiały i artykuły włókiennicze”) w kontekście działu 63 („Pozostałe gotowe artykuły włókiennicze; zestawy; odzież używana i używane artykuły włókiennicze; szmaty”) Nomenklatury Scalonej z 2009 r. interpretowane w związku z [sekcją A] pkt 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej w odniesieniu do pojęcia „wyrobu niekompletnego lub niegotowego” mając na uwadze przypadek wskazany w lit. c) wskazanej uwagi 7, właściwości omawianego towaru i możliwość, że będzie z niego produkowany wyłącznie jeden produkt końcowy;
- b) kwestię, czy pojęcie „tkaniny” w dziale 54 podpozycji 5407 61 30 Nomenklatury Scalonej z 2009 r. obejmuje paski materiału, które, podobnie jak żaluzje będące produktem końcowym i stanowiące jedyne przeznaczenie owego towaru posiadają również ramy umocowane na dłuższych bokach, mając na uwadze wyraźne wskazanie owego produktu w podpozycji 6303 92 10 Nomenklatury?
- 2) Czy istnieją podstawy, by przyjąć, że dla zgłaszającego i zobowiązanego w związku z przywozem towarów powstały uzasadnione oczekiwania w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej towaru, i że zgodnie z art. 71 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽²⁾ oraz mając na uwadze zasadę uzasadnionych oczekiwań zastosowanie ma kod taryfowy podany w zgłoszeniu celnym, gdy w stanie faktycznym postępowania przed sądem krajowym w chwili oddawania zgłoszenia celnego miały miejsce następujące okoliczności:
- a) W zakresie dotyczącym wcześniejszego zgłoszenia celnego takich samych towarów w ramach tego samego kodu taryfowego organy celne dokonując poświadczonej w protokole kontroli towarów obejmującej również kontrolę klasyfikacji taryfowej nie pobrały próbek celem przeprowadzenia analizy i stwierdzono, że towary odpowiadały danym wskazanym w zgłoszeniu;
- b) nie została przeprowadzona późniejsza kontrola po wskazaniu w dalszych pięciu zgłoszeniach celnych takich samych towarów w ramach tego samego kodu taryfowego, które to zgłoszenia również zostały złożone wcześniej, zarówno przed, jak również po dacie sporządzenia protokołu w przedmiocie kontroli celnej, w którym stwierdzono, że kod taryfowy jest prawidłowy?
- 3) Czy w kontekście poszanowania zasady prawomocności art. 243 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że odwołanie od aktu wydanego na podstawie art. 232 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia może zostać złożone jedynie wówczas, gdy ów akt został wydany ze względu na brak terminowej zapłaty, wraz z jego wydaniem określona zostaje kwota należności i na podstawie

prawa krajowego danego państwa członkowskiego stanowi on tytuł egzekucyjny dla celów wyegzekwowania należności?

- 4) Czy art. 41 ust. 2 lit. a) i art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy złożony przez dłużnika na podstawie art. 221 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 wniosek o przeprowadzenie środków dowodowych w drodze niezależnej opinii nie został w sposób wyraźny rozstrzygnięty przez organ celny i nie został rozważony w uzasadnieniach późniejszych decyzji, ma miejsce nieusuwalne naruszenie prawa do dobrej administracji i prawa do obrony w postępowaniu administracyjnym, którego nie można naprawić w postępowaniu sądowym, ponieważ osoba zainteresowana w okolicznościach danej sprawy ma jedynie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji możliwość wykazania swych zarzutów dotyczących klasyfikacji taryfowej poprzez zadanie pytań niezależnemu biegłemu?

⁽¹⁾ Dz.U. Dz 291, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. 302, s. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 31 stycznia 2012 r. w sprawie T-527/09 Chafiq Ayadi przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 18 kwietnia 2012 r. przez Chafiq Ayadięgo

(Sprawa C-183/12 P)

(2012/C 194/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Chafiq Ayadi (przedstawiciel: H.A.S. Miller, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

W razie uwzględnienia obu zarzutów wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 31 stycznia 2012 r.;
- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności nie jest bezprzedmiotowa;
- przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem w sprawie wniosku Komisji o uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za bezprzedmiotową.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące dwa zarzuty:

- A. Sąd dopuścił się błędu poprzez:
- a) niewysłuchanie rzecznika generalnego, lub
 - b) niewezwanie przedstawicieli wnoszącego odwołanie do zajęcia stanowiska w przedmiocie tego, czy należy otworzyć procedurę ustną, lub
 - c) otwarcie procedury ustnej w przedmiocie tego, czy wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy.
- B. Sąd błędnie ustalił, że skarga o stwierdzenie nieważności nie mogła przynieść istotnej korzyści wnoszącemu odwołanie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2012 r. — SFIR przeciwko AGEA i Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

(Sprawa C-187/12)

(2012/C 194/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SFIR — Società fondiaria industriale romagnola SpA

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

Pytanie prejudycjalne

Czy całkowity demontaż urządzeń produkcyjnych cukru, izoglukozy i syropu insulinowego zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006⁽¹⁾, względem którego rozporządzenie Komisji (WE) nr 968/2006⁽²⁾ ustanawia zasady wykonania, należy rozumieć w ten sposób, że urządzenia podlegające demontażowi obejmują wyłącznie urządzenia konieczne do produkcji, jak wyraźnie stanowi wskazany art. 3 rozporządzenia Rady, zgodnie z którym należy dokonywać interpretacji rozporządzenia Komisji pod rygorem nieważności tego ostatniego rozporządzenia. W rezultacie, czy zgodnie ze wskazanym art. 3 rozporządzenia Rady nr 320/2006 i art. 4 rozporządzenia Komisji nr 968/2006 urządzenia podlegające demontażowi obejmują wyłącznie urządzenia przeznaczone do produkcji cukru, izoglukozy i syropu insulinowego jak też inne urządzenia w rozumieniu wskazanego art. 4 lit. c) rozporządzenia nr 968/2006, w tym urządzenia do pakowania, które są niewykorzystywane lub są przeznaczone do demontażu i usunięcia ze względu na ochronę środowiska tak że urządzenia niezwiązane z produkcją cukru, izoglukozy i syropu insulino-

wego, które nie pozostały niewykorzystane, lecz są używane do innej działalności — tak jak w niniejszym przypadku do pakowania — i które nie podlegają demontażowi ze względu na ochronę środowiska mogą zostać zachowane, gdyż nie są objęte obowiązkiem demontażu, o którym mowa we wskazanych rozporządzeniach wspólnotowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2012 r. — Italia Zucchini SpA i CO.PRO.B przeciwko AGEA i Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

(Sprawa C-188/12)

(2012/C 194/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Italia Zucchini SpA i Cooperativa Produttori Bieticoli rl (CO.PRO.B)

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Ministero delle Politiche Agricole, Alimentari e Forestali

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r.⁽¹⁾ i art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r.⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „urządzenia produkcyjne” nie obejmuje urządzeń wykorzystywanych przez cukrownie do przechowywania, konfekcjonowania lub pakowania cukru dla potrzeb jego sprzedaży i że w rezultacie w przypadku urządzeń takich jak silosy konieczne jest przeprowadzenie analizy w każdym pojedynczym przypadku w celu zbadania, czy wskazane urządzenia są związane z „linią produkcyjną” bądź też czy związane są one z działalnością inną niż produkcja;
- 2) W szczególności, czy art. 4 rozporządzenia Komisji nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. należy interpretować w ten sposób, że urządzenia — takie jak silosy — wykorzystywane przez cukrownie do przechowywania, konfekcjonowania lub pakowania cukru wyłącznie dla potrzeb jego sprzedaży, niezależnie od procesu produkcji stanowią część urządzeń, o których mowa we wskazanym artykule lit. c), a nie w jego lit. a) i b), zgodnie z treścią i celem rozporządzenia nr 320/2006 i rozporządzenia nr 968/2006, a w szczególności motywem 4 tego ostatniego;